

ይህንተኞች

በአንድ ሀገር ውስጥ አንድ የዝግጅር አለቃ ነበር አሉ አርሞዎች ሲተርቱ። በመልክ እና በቁመት፣ በትከሻ እና በክብደት የሚመስሉት በዛ ያሉ ዝግጅቶች በመንጋው ውስጥ ነበሩ። ታዲያ ለንጉሡ አጎንበሱ በሚለው መመርያ መሠረት የሚመሩ ጥቂት ዝግጅቶች አለቃቸውን ለማስደሰት አሰቡ። አስበውም አልቀሩ እንዲህ አሉት። «እርስዎን ከሌሎች ዝግጅቶች መለየት አልቻልንምና፣ ለየት የሚያደርግ ምልክት ያድርጉ» አሉት። እርሱም በራሱ ላይ የብረት አክሊል ለማድረግ ወሰነ።

እነዚያ እበላ ባይ ዝግጅቶች እየተከተሉ አባራ ሳይነካው ልብሱን ያራግፉለታል። ሳያስነጥሰው ይማርህ ይሉታል። ሳያመው ተሻለዎት? ብለው ይጠይቁታል። ሳይቀልድ ይስቁለታል። ሳያዝን ያለቅሱለታል። ያልተናገረውን ይጠቅሱለታል። ባልሆነው ነገር ያወድሱታል።

ይህንን ሲመለከት ጊዜ ጠባዩ እየተቀየረ መጣ። ተሳስተሃል የሚለውን ማንኛውንም ዝግጅር እንደ ጠላት ማየት ጀመረ። ሲጠሩት አቤት፣ ሲልኩት ወዴት የማይለውን ሁሉ ለመቅጣት ተዘጋጀ። እርሱ ከሚያስበው በተለየ የሚያስበውን ዝግጅር ዝግጅቱን ይጠራጠር ጀመር።

ቀስ በቀስ አለቃው ቤተ መንግሥት እርሱ ያለውን ብቻ በሚቀበሉ ዝግጅቶች እየተሞላ መጣ። በጥንት ጊዜ በቤተ መንግሥት ውስጥ ሦስት ዓይነት ባለሟሎች ይቀመጡ ነበር አሉ። ከንጉሡ የሚበልጡ፣ ከንጉሡ የሚስተካከሉ፣ ከንጉሡ የሚያንሱ።

ከንጉሡ የሚበልጡት ይገሠጹታል፤ ከንጉሡ የሚስተካከሉት ይሟገቱታል፤ ከንጉሡ የሚያንሡት ይከተሉታል። ከንጉሡ የሚበልጡ ብቻ ከሆኑ ንጉሡ ሥራ መሥራት አይችልም። በእነርሱ ተጽዕኖ ውስጥ ብቻ ይወድቃልና። ከንጉሡ የሚተካከሉ ብቻ ከሆኑ ሲሟገት ብቻ መኖሩ ነው። ከንጉሡ የሚያንሱ ብቻ ከተሰበሰቡ ምክር ቤቱ በይህንተኞች ይሞላና እርሱ ያለውን ብቻ እየተቀበሉ ገደል ሊከቱት ነው።

ይኼኛው የዝግጅር አለቃ ግን ሁለቱን ዓይነት አማካሪዎች አጠፋቸው። ከእርሱ የሚበልጡትን እና ከእርሱ የሚስተካከሉትን። በቤተ መንግሥቱ ውስጥ ይህንተኞች ብቻ ሞሉ። ምክሩን የሚቀበል እንጂ እርሱን የሚመክረው ጠፋ። ከእርሱ ዕውቀት የሚፈልግ እንጂ ሊያሳውቀው የሚሄድ ጠፋ። የሚያመሰግነው እንጂ የሚወቅሰው ጠፋ። የሚያደንቀው እንጂ የሚተቸው ጠፋ።

ምን ጥቁር ቢበሉ ነጭ ነው ኩስዎ

ምን ከሩቅ ቢጮኹ ይሰማል ድምጥዎ

አሁን የርስዎን ልጅ ምን አገኘብዎ

ብለው አህዮች ለጅብ እንደ ተቀኙት ዓይነት ቅኔ ብቻ በየጊዜው ይዘንብለት ጀመር።

የዝንጀሮው አለቃ በይሁንተኞች ብቻ መከበቡን ሲረዳ እንዲህ የሚል ዐዋጅ ወደፊት፡ «ከዛሬ ጀምሮ እኔ የምለውን ብቻ መቀበል እንጂ ለምን? እንዴት? ብሎ እኔን መጠየቅ ያስቀጣል፡፡ ማንኛውም የእኔ ባለሟል የማሳየውን ብቻ ያደርጋል፤ የምናገረውን ብቻ ይናገራል»

እናም ለብዙ ጊዜ እርሱ የተናገረውን እየተናገሩ እርሱ የሚያደርገውንም እያደረጉ ከሚኖሩ ባለሟሎቹ ጋር ኖረ፡፡ እርሱ ሲጮኽ ይጮካሉ፡፡ ለምን እንደሚጮኽ እነርሱም ለምን አብረውት እንደጮኹ ግን አያውቁም፡፡ እርሱ ሲዘል ይዘላሉ፤ እርሱ ዛፍ ላይ ሲወጣ ይወጣሉ፡፡ እርሱ ሲንጠላጠል ይንጠላጠላሉ፡፡ የቆረጠውን ይቆርጣሉ፡፡ የጣለውን ይጥላሉ፡፡ የወደደውን ይወድዳሉ፤ የጠላውን ይጠላሉ፡፡

ኑሮ እንዲህ ሆነ፡፡

የዝንጀሮዎች አለቃ እየበላ እና እየጠጣ በሄደ ቁጥር እየወፈረ መጣ፡፡ ሲወፍርም በራሱ ላይ ያጠለቀው የብረት ዘውድ እያጣበቀው መጣ፡፡ ሊያወልቀው ቢሞክርም እምቢ አለው፡፡ አንድ ቀን በእልፍኙ እያለ ዘውዱ አጣብቆ ያዘው፡፡

ወዲያው እየተጣደፈ ከእልፍኙ ወጣና ባለሟሎቹ ወደ ተሰበሰቡበት አዳራሽ ገባ፡፡ ሁሉም ቆሙ፡፡ እየጮኽ «ይኼንን ዘውድ አውልቁልኝ» አላቸው፡፡ የምለውን ብቻ በሉ፡፡ የማደርገውንም ብቻ አድርጉ የተባሉት ባለሟሎቹ፡፡

«ይኼንን ዘውድ አውልቁልኝ» አሉና እርሱ እንዳለው አሉ፡፡

ተናደደ፤ ተናደዱ

«እውነቴን ነው» አላቸው

«እውነቴን ነው» አሉ እነርሱም፡፡

«አትቀልዱ» አለ

«አትቀልዱ» አሉ ተከትለውት፡፡

«ልትገድሉኝ እኮ ነው» አለ እየጮኸ፡፡

«ልትገድሉኝ እኮ ነው» አሉ እነርሱም እየጮኹ፡፡

ተበሳጭቶ እየሮጠ ወደ እልፍኙ ገባ፡፡ እነርሱም እየሮጡ ወደየ እልፍኛቸው ገቡ፡፡

ተመልሶ ከእልፍኙ ወጣ፡፡ እነርሱም ወጡ፡፡

ይበልጥ እያጣበቀው ሲመጣ ኡኡ ብሎ ጮኸ፡፡ እነርሱም ኡኡ ብለው ጮኹ፡፡ የዝንጀሮው መንጋም ኡኡ እያለ ተሰበሰበ፡፡

«ሞትኩ» ይላል አለቃቸው

«ሞትኩ» ይላሉ እነርሱም።

እየሮጠ ወደ መድኃኒት ዐዋቂው ጋ ሄደ። ሁሉም ተከትለውት ወደ መድኃኒት ዐዋቂው ጋ ሄዱ።

መንገድ ላይ አንድ ሰው አገኘ። «የመድኃኒት ዐዋቂው ቤት የት ነው?» ብሎ ጠየቀው። ያም ሰው መልሶ «የመድኃኒት ዐዋቂው ቤት የት ነው?» አለና መለሰለት።

«የማትነግረኝ ከሆነ እቀጣሃለሁ» አለው። ሰውዬውም መልሶ «የማትነግረኝ ከሆነ እቀጣሃለሁ» አለው። ሲጨንቀው መንገዱን ቀጠለ። በየቤቱ እየዞረ ፈለገው። መንጋውም አብሮት ፈለገ። አንድ በር ሲከፍት መድኃኒት ቤቱን አገኘው። ነገር ግን በውስጥ ያለው ሌላ መድኃኒተኛ ነው። ምክንያቱም ያኛው መድኃኒተኛ እንደ አለቃው ሁሉ ሌላ መድኃኒት ቤት ሄዷልና።

ዘልሎ አልጋ ላይ ተኛ። መንጋውም በየአልጋው ተረፈረፈ።

«አጣብቆኛል» አለው ዐዋቂውን።

ዐዋቂውም መልሶ «አጣብቆኛል» አለው።

«አውጣልኝ ከራሴ» አለው የዝንጀሮው አለቃ።

«አውጣልኝ ከራሴ» አለ መድኃኒት ዐዋቂውም።

ከድካሙ ብዛት ተራበ። እናም «ራብኝ» አላቸው። እነርሱም «ራብኝ» እያሉ መጮኽ ጀመሩ። «እባካችሁ ውኃ» አለ። እነርሱም ተከትለውት «እባካችሁ ውኃ» አሉ።

ሲጨንቀው ተነሣና ከተደረደሩት መድኃኒቶች አንዱን ቅጠል አንሥቶ በላ። ተከታዮቹም እንደርሱው እያነሡ በሉ። ባለ መድኃኒቱም ያ ቅጠል እንደሚያሳብድ ቢያወቅም መከተል ስላለበት አብሮ በላ። እናም መላው የዝንጀሮ መንጋ አበደ።

አለቃው በአብደት መንፈስ ተነሣና እየዘፈነ ይሮጥ ጀመር። መንጋው ሁሉ እየዘፈኑ ተከተሉት።

እየጨፈረ፣ እየጨፈሩ ሄደው ገደል ዳር ደረሱ። ያንን ያጣበቀውን የብረት ዘውድ ከገደሉ ዐለት ጋር እያጋጨ ሊያላቅቀው ሞከረ። መንጋውም እንደርሱ ራሳቸውን ከዐለቱ ጋር ያጋጩ ጀመር።

ራሱን ከዐለቱ ጋር ለብዙ ሰዓት ሲያጋጭ ዕብደቱ ጨመረ። የመንጋውም ዕብደት ጨመረ። አንዱን የዐለት ፍላጭ አንሥቶ የቅርብ ባለሟሉን መታው። መንጋውም እርሱን ተከትሎ የዐለት ፍላጭ እያነሣ የቅርብ ወዳጁን ይመታ ጀመር።

እርስ በርስም ፍጅት ሆነ።

ዕብደቱ ከልክ በላይ ሲያልፍ ዘለለና ገደል ውስጥ ተወረወረ። መንጋውም እርሱን ተከትለው ገደል ውስጥ ተወረወሩ።

እናም «ሰውን ከላይ ሆነው ከሚቆጡት፣ ከጎንም ሆነው ከሚሞግቱት ይልቅ ከሥሩ ሆነው የሚከተሉት ጀሌዎች ይበልጥ ይጎዱታል፤ ከላይ ሆነው ከሚያሳዩት ታላላቆች፣ ከጎን ሆነው ከሚገዳደሩት እኩዮች ይልቅ፣ ከሥር ሆነው ይሁን ብቻ የሚሉት አንጋሾች ይበልጥ ይጎዱታል» ተባለ።

አሌክሳንድርያ፣ ሸርጅንያ